

ΣΤΟ ΓΡΑΣΙΔΙ

(Πινάκ του Χόουερς)

ΕΚΔΕΚΤΑ ΛΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

Η ΑΙΩΝΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ...

Η νεαρά κυρία Ρουπέτ καθόταν μόνη στην κάμαρη της, μπρός σ' ένα μικρό γραφείο, και άπαιξε σκεπτική ένα μισό φάκελλο, που δέν είχε ακόμα καμιά επιγραφή.

Φορούσε μία μεταξοτή πεζάμα, που άφηνε να ξεχωρίζουν όλες η ζωνονικές καμπύλες του σωματός της. Ένας μεγάλος μαύρος κύκλος περιέβαλε τα μάτια της, που ήταν άποψη λίγο κόκκινα. Είχε κλάψει από όλιγον...

Καταντροπασμένη, ξανάφηνε στο νότο της, ως την τελευταία τους λεπτομέρεια, τὰ γεγονότα της ημέρας.

— Άν είχα λίγο θάρρος, σκεφτόταν, θά έγραφα την αλήθεια στον άνδρα μου. Θα τού έλεγα : «Είμαι μία έλεινη, είμαι ανάξια να έχω τό όνομα σου. Ένώ η υποθέσεις σου σέ απομάκρυναν από κοντά μου, εγώ άκολούθησα έναν τιποτένιο, έναν χαρτοπαζάτη, έναν βλάκα... Τόν άκολούθησα γιατί έχει όραία μαύρα μάτια και θαριαξίσο χέρι. Έχει έπίσης και μεγάλο όνομα : Μαρκήσιος Φορμόζα. Όλα όμως αυτά δέν ήταν λόγος γιά να σέ άπατήσω. Ύστερα από πέντε έτών εστεγασμένη συνζυγική ζωή, που περάσαμε μαζί, 'Αγαπιόμαστε ακόμα—δέν είν' έτσι: 'Εγώ τουλάχιστον σ' αγαπώ πολύ—ό, Ζάν, ναί, τώρα, προπάντων, σ' αγαπώ πολύ περισσότερο άπ' αυτόν τόν παληάνθρωπο, που με είχε στην αγαλιά του από τις πέντε ως τις έπτά...»

Η Ζακελίνα άγαφώθηκε γιά μία στιγμή, ύστερα όμως άρχισε πάλι να θνηψάτα όσα μεσολάβησαν κατά τις δύο ώρες που πέρασε στο σπίτι του μαρκήσιου.

—Ναί, αυτά έπρεπε να τού γράψω, άν ήμουν τίμια γυναίκα. Θα ήταν αξιοπερίεξ, ειλικρινές και... (μικρά παύσεις στο σημείο αυτό) άνόητο... Δέν υπάρχει χειρότερο πράγμα γιά έναν άνδρα, από τό να μαθαίνει την αλήθεια !... Σήμερα από τις πέντε ως τις έπτά ό Ζάν, όπως όλες τις μέρες, ήταν άσφαλώς ήσυχος και ξενιστικός. Πρέπει τώρα εγώ, θέλοντας να φανώ ειλικρι-

νής, να τόν κάνω δευτεροεικόμο : 'Όχι !... όχι !... Θα τού στείλω άμέσως ένα τρυφερό γράμμα, γεμάτο έρωτικό πάθος, όπως τού άρέσει. Και με τό ίδιο ταχυδρομείο θά στείλω και την έπιστολή, που έγραφα για τόν Φορμόζα, άμέσως μόλις έφυγα από τό σπίτι του. Θα την πάρη αόριο τό πρωί, πριν ακόμα σκεφθώ άπ' τό κρεβάτι του. 'Όραία που ή' αρχίσει την ημέρα του ! Πρέπει όμως, πριν την ταχυδρομείωση, να της πείσω μία ματιά !...

Κι' άνοίγοντας τό φάκελλο, που είχε μπροστά της, διάβασε τά εξής : «Κύριε ! Κάμσατε κατάχρησι της έμπιστοσύνης, που σας έδειξε μία γυναίκα. Είχαμε συμφωνήσει ότι θά έβλεπα τη συλλογή σας και κατόπιν θά έβρεγα άμέσως. Μόνον μ' αυτό τόν όρο δέχτηκα ναρθω σπίτι σας. Ύστερα από όσα μεσολάβησαν, δέν θέλω να σας ξαναδώ. Πρέπει να έξερετε ότι λατρεύω τόν άνδρα μου. Γιά σας μόνο περιφρόνησι αισθάνομαι. Ζακελίνα»

—Θά ήμουν πολύ άγέλης, σκέφθηκε η Ζακελίνα, άκούσ διάβασε με προσοχή την έπιστολή, άν τού έστειλα ένα τέτοιο γράμμα. Θα με κρατούσε στο χέρι, θά τό πήγαινε στη Λέσχη, θά τό έδειχνε στους φίλους του, θά μπορούσε κάθε λίγο να με εκβιάζει. Ξέρει πολύ καλά τι μεσολάβησε μεταξύ μας. Δέν είνε ανάγκη να τού τό γράψω εγώ. Έπειτα, εκείνη η φράσις, με την όποία τού εκφράζω την περιφρόνησι μου, είνε πολύ χτυπητή.

Η Ζακελίνα έσχίσε την έπιστολή σέ μικρά κομματάκια και άρχισε να γράφη μία άλλη :

«Κύριε ! Δέν κρατήσατε την ύπόσχεσι σας... 'Όχι, δέν πάει έτσι, δέν είνε στού αυτό... 'Ο Φορμόζα ήταν επί ένα διάστημα φίλος της κυρίας Λεζοκόβ, η όποία γράσει περίφημα. Δέν άρχισα καλά. Πρέπει να ξαναγίωσω...»

«Κύριε ! — Ξανάρχισα να γράφη — σας έλορκίζω να σβύσατε από την μνήμη σας την σημερινή ημέρα. Πρέπει να την ξεχάσατε, σαν να μη συνέβη άπολύτως τίποτε μεταξύ μας... Σας θεωρώ καθώς πρέπει κύριο και έλιξω ότι

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,—“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,

ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ: 18 'Ιανουαρίου 1934

θά συμφοραθή με την παράκλησή μου αυτή. Όλα μεταξύ μας πρέπει να τελειώσουν και να ξεχασθούν. Λατρέψω τον άνδρα μου, σάς θυμάμαι...

Σταμάτησε στη μέση της φράσεως. Κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να την αποτελειώσει.

—Όχι, αφού άρχισα σε γέμισο τόνο, δεν είναι δυνατόν να το κόψω ότι δεν τον έχω. Λίγες γραμμές παραπάνω του γράφω ότι τον θεωρώ κενό. Είπε λοιπόν καλύτερα να τελειώσω με τη φράση : «Λατρεύω τον άνδρα μου » Καλά, πώς να γράφω όμως «Λατρεύω τον άνδρα μου», την επομένη της ημέρας, που με είχε δυο ολοκληρωτές φορές στην άγκυρά του ; Θα γελούσα, και με τό το δικαίω του... "Επειτα, σε τι μπορού να τον κατηγορήσω ; Το κάτω-κάτω έκανε ότι θα έκανε κάθε άνδρας όταν μια κυρία, με την πρόφαση να διή την συλλογή του, ξεχνάει τόσο πολύ, ώστε να ηγαίνει στο σπίτι του. Θα έπρεπε να ξέρω ότι δεν μπορούσε να μείνη άπαθής, σαν φρέσκαζ Μοσκόβιου... "Ω ! θα έπρεπε ν' αντίσταθώ, να υπερασπισθώ τον έαυτό μου. Πώς έβγαλα στο σημείο αυτό, ούτε έχω δεν μπορώ να καταλάβω. Φταίει όμως λίγο και ο Ζάν. Γιατί κι' αφήνει άδοκιμαχία τόσον χαρό... Θα ήταν καλύτερα αν φρόνιμα, για να δικαιολογήσω τον έαυτό μου, ένα μέρος του λάθους στον καλό μου σύζυγο. "Ο κακίονος ! Έκει που είχε με συλλογίζεται κι' έχει άποψη έπιποσόνή με μένα. Θα τον άναγνώ τρελλά, όταν θα ξανάθω...

Έσχισε την έπιστολή που είχε γράψει πριν ν' άρχισα μια άλλη :

«Κυρία ! Σας ξεκορίζω να σβύσατε από την μνήμη σας την σημερινή μέρα, όπως κι' εγώ την έχω σβύσει. "Οτι μεσολάβησε με ταύτο μου πρέπει να τελειώσει και να λησμονηθή. Μ' αυτό τον όρο θα πάω θυσομαί με ένα αίσθημα ντροπής και λύπης, χωρίς όμως μίσος και χωρίς περιφρόνηση».

—Τώρα το πέτυχα ! είπε η Ζακελίνα, όταν τελείωσε. Ένα γράμμα διαλόγου και αξιοπρεπές. Έτσι δεν προσβάλλω και τον δυστυχισμένο μαρξισμό, που δεν φταίει για όλα συνθήσαν περισσότερον από μένα. Πρέπει όμως να στείλω τώρα το γράμμα ; Έτσι κι' άλλωθως, μετά τις δέκα δεν γίνεται διανομή... "Η Μπέτυ θα δει την διεύθυνση και θα κοινοποιήσει... Προτιμώτερο να το ταχυδρομήσω μόνη μου αφού το πρωί, Τώρα το καλύτερο που έχω να κάνω είναι να πλατύνω...

Επί δικό τους κοιμήθηκε μονοζώνιατη η Ζακελίνα και δεν ύπνισσε παρά μόνο όταν το πρωί στις 9 πηξε στο δωμάτιό της η Μπέτυ για να την ξυπνήσει.

—Τι τρέχει ;

—Ένα θαμνισό μπουκέτο για την κυρία.

—Αυτοκόδια... είπε γεμάτη χαρά η Ζακελίνα. Ναι, ξέρω... "Ανοίξε το παράθυρό μου και φέρε μου τ' άνθη...

—"Η Μπέτυ έφερε σε λίγο ένα μπουκέτο με όμοια κόκκινα και άσπρα τριαντάφυλλα και βγήκε απ' το δωμάτιο.

—Τι εύχασθό εκ αφέρους τον ; σκέφτηκε η Ζακελίνα. Να μου στείλει πρωί-πρωί άνθη... Κι' εγώ, που το έχω γράψει με τόση σκληρότητα !..

Πήδησε το μικρό γραφείο, άνοιξε το γράμμα και το διάβασε άκόχη μια φορά.

—Είπε αδύνατο να το ταχυδρομήσω, είπε, ύστερα από τ' ατριαντάφυλλα που μου έστειλε...

Κάθισε κατόπιν μπρος στο κομμά της γραφείο κι' έγραψε τ' άξή : «Άλλες εύχασθό. Είναι πολύ λυπημένο. Θέλω να ξεχάσω τα ύβριστά, άλλα δεν μπορώ. Είναι άξιολύπητη. Σας περιμένο για το τσάι.

Ζακελίνας

MARCEL PREVOST

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΤΣΑΡΟΥ

Κάποτε ο Τσάρος Νικόλαος Α' προσκάλεσε στ' άνάκτορά του τον Λιστ να παίξει μερικά από τ' έργα του.

Άξαφνα όμως ο Τσάρος άνοιξε φλυαριούνέντα κι' έβεν αλλικό του, πλάγμα που το άντελήθη ο μουσουργός κι' έπαυε να παίζει.

«Ο Τσάρος τότε έστειλε έναν απ' τους έπισπιστάς του να ρωτήσει τι συμβαίνει.

—Όταν ο αυτοκράτορας μιλάει, απάντησε ο Λιστ, όλοι πρέπει να σιωπούν.

«Ο Τσάρος κατάλαβε τον λεπτό αυτόν ύπαινισμό του κωλύχενου και τό...βούλωσε !

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ

ΒΛΑΠΤΕΙ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ ;

[Τι λέγει ή έπιστήμη και τι λέγει ή πειρα]]

Ένα από τα ζητήματα, που άπασχολούν περισσότερο την Ιατρική, είναι αν βλάπτει το κάπνισμα.

Το ταίγρο εινε έπιβλαβές στην καρδιά, στα νεύρα, στη μνήμη ; Πόσα ταίγρα μπορεί να καπνίζει, χωρίς φόβο και κίνδυνο να πάθη ή ύγεια του ;

Και σ' αυτό, όπως σ' όλα τα ιατρικά προβλήματα—σύμφωνα με το αξίωμα δεν υπάρχουν άρρώστειες, αλλά άρρωστοί—για ν' άπαντήσει κανείς πρέπει να λάβη απ' ύψει του την χρονία, την ύγεια κλπ. εκείνος ο όποιος καπνίζει. «Όλοι μας ξέρουμε ανθρώπους, που εινε μανιώδεις καπνιστάι και που έβγαζαν σε μεγάλη ήλικία και έχουν έξαιρετική σωματική και πνευματική ύγεια. Και σ' άλλους πάλιν ή βλάβες που έπιφέρει το κάπνισμα εινε καταφανείς όχι σ' ένα γιαιρό μόνο, άλλα στον καβένα.

Πιστεύεται γενικά πως το ταίγρο πειράζει στην καρδιά. Την ίδια αυτή την επέβαλον στον κόσμο μεγάλες ιατρικές διασημότητες το παρελθόντος αιώνας. «Όσοι πάσαν από βλάβες της άορτης ή από φλεγμονές του στήθους, διατάσσοντα από τους γιαιρούς να μη βάζουν ταίγρο στο στόμα τους, αν θέλουν ν' απογείνουν προσβολές, που μπορούν να έπιφέρουν άμέσως το θάνατο. Άκόμα και τώρα πολλοί καρδιολόγοι τα λένε αυτά. Μεταίοι γιαιροί, έντοιστός, διαλογόνται ότι το κώψμο του ταίγρου δεν πρόξεται να έπιφέρει καμιά σοβαρή βελτίωση της καταστάσεως των άρρώστων των, ούτε και ή συνέχισις του καπνισματος ή τουλάχιστον ή παράβασις της απαγορεύσεως θα έπεδεικνυε τόσο σίγουρα την κατάρτασί τους.

Πρό δάιγων ιηγών έδημοσιεύη μια σχετική μελέτη, που άναφέρει ότι τα πειράματα που έγιναν με νικωτική πάνα σε κουνέλια, δεν απέδειξαν ότι ή νικωτική υπορη να φέρη άλλωθως, σαν εκείνης που προκαλούν τοίς παροξυσμούς των καρδιακών και στήθικών γενικά νοσημάτων. Μεταξύ των γιαιρών που άσχολήθηκαν με τα πειράματα αυτά, εινε και ο κ. Λουιρό, θεωρούμενος ένας από τους κορυφαίους καρδιολόγους.

Κι' άλλοι όμως έπιστημονες, που κάτριναν σε ανάλογα πειράματα, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι ο καπνός οδύσως ή πολύ λίγο βλάπτει στα καρδιακά και στήθικά νοσηματα. Αντιθέτως όμως από την ιατρική λείρα διαπιστώνεται ότι καρδιακοί που έσοματ το ταίγρο, παλίνωρον παροξυσμούς του νοσηματός των, όταν το ξανασημαίουν.

Τι πρέπει να συμπεράνουμε λοιπόν ; «Ότι υπάρχουν άτομα που είνε πολύ στην νικωτική, τα οποία βλάπτει το κάπνισμα, και ότι σ' όσα άτομα φέρει βλάβες το ταίγρο, πειράζει όρισμένα σημεία του κυκλοφοριακού τους συστηματός.

«Οι κωότερος λόγος γίνεται συνήθως για τις βλάβες του καπνισματος στο άναπνευστικό σύστημα. Κι' όμως αυτές εινε συνηθέστερες και απεπώδεστες, υπορη να ηη κανείς. Γιατί όποιοςδήποτε επενέργεια κι' αν έχει στον οργανισμό του καπνισμα, ή απορόφησης της νικωτικής γίνεται πάντως μέσω του άναπνευστικού συστηματός. Το σπύμα, ο λάφυγός, ή τομαζία, οι πνεύμονες, ήριστάων πρώτοι την επενέργεια της νικωτικής. Μα και για το άναπνευστικό σύστημα δεν έχει αποδειχθί ότι το κάπνισμα μόνο του εινε ίκανό να προκαλέση άσθενήστε άρρώστεια. «Οτι όμως οι καπνιστάι ενόσλότερα προσβάλλοντα από πνευματική ή άλλα του άναπνευστικού συστηματός νοσηματα, ή τουλάχιστον ότι διασκολότερα και άργότερα θεωρατέοντα — αυτό το καταβαίνει ο καβένας.

«Η επώδρασις του καπνισματος στη μνήμη κι' αυτή δεν εινε απολύτως και έν πάση λεπτομερεία έξακριβωμένη. Ύπαρχον παραδείγματα πολλά και έργρα διαφόρων καπνιστών, που ύπστησαν έξασθένεια της μνήμης και άνέκτησαν τη μνήμη τους, ή τουλάχιστον ειδαν αισθητή βελτίωση, άμα έσοματ τον καπνί.

Μά έξ άλλου υπάρχουν άνθρωποι ήλικιωμένους, που καπνίζον σαν φυγάρα βαποροί και διατηρόν έντελώς άνέκτηση τη μνήμη τους. Και σ' αυτό ή βλαβερότης του ταίγρου έξαρτάται από τον οργανισμό του ανθρώπου. «Όσοι έχουν άσφαλή την μνήμη, μπορούν να καπνίζον ξέννοιας σ' όσους ή ικανότης αυτή βασίζεται σε έσπαρφέες φυσιολογικές βάσεις, το κάπνισμα έπιφέρει βλάβη.

Δόκτωρ Τ. ΦΡΑΙΝΚΕΑ

